

NASLOVNICA

SADRŽAJ

INTERVJU S POVODOM

KRITIKA

MANIFESTACIJE

STUDENTSKA SCENA

↳ [Peričić, D. Pekel na zemli](#)

↳ Nikčević, S. Pekel na zemlji kao iznimna predstava

↳ [Kučinović, T. Pekel na zemli ili sve je moguće](#)

↳ Kovačević, S.: intervju s izvođačima Pekela na zemli

↳ Vasiljević Gogolj, N. Kabanica

ESEJI

IZ STRUKE ZA STRUKU

IZDAVAČKA DJELATNOST

Tamara Kučinović, viši ass.

Umjetnička akademija

tamarakucinovic@gmail.com

Denis Peričić, *Pekel na zemli*, završni ispit iz animacije Filipa Eldana, Nikše Eldana i Nine Pavlekovića preddiplomskog studija Gluma i lutkarstvo, ljetni semestar 2012/2013., Umjetnička akademija Osijek, mentor: Ljudmila Fedorova i Tamara Kučinović, suradnica na kolegiju: Ria Trdin

Pekel na zemli ili sve je moguće

Iako nas naslov asocijativnim putem vodi u sfere metafizike, alkemije, teologije i inih kućnih potrebština, riječ je o završnom ispitu lutkarstva na Umjetničkoj akademiji u Osijeku. Predstava *Pekel na zemli* kreativna je lutkarska izmišljotina trojice mladića (Filip Eldan, Nikša Eldan i Nino Pavleković) pod mentorskim vodstvom dvije mlade redateljice Ljudmile Fedorove i Tamare Kučinović, nastala 2013. godine.

Denis Peričić: *Pekel na zemli*, završni ispit iz animacije Filipa Eldana, Nikše Eldana i Nine Pavlekovića preddiplomskog studija Gluma i lutkarstvo, ljetni semestar 2012/2013., Umjetnička akademija Osijek, mentor: Ljudmila Fedorova i Tamara Kučinović, suradnica na kolegiju: Ria Trdin

Tekst *Pekel na zemli*, Denisa Peričića napisan je 1998. godine te je iste dobio nagradu Marin Držić. Tekst je pomalo Faustovskog sadržaja, o borbi dobra i zla, o nadnaravnim silama koje imaju magnetski učinak na stvari i Farniku, koji će svojom vjerom pobjediti iste. Prepoznatljiv i univerzalan sadržaj, ali po mojoj slobodnoj procjeni vrlo duhovito i inteligentno napisan s odličnom dozom ironije, koja je temelj kazališta čak i kada je riječ o tragediji. Zašto onda taj tekst nikada do sad nije izvođen? Zato što ga je na prvi pogled nemoguće postaviti. Denis Peričić dao si je oduška i nije prezao ni pred čim dok je pisao. Broj likova: 30 (većinom muških, nekoliko ženskih, nekoliko spolno neodređenih ili ambivalentnih). Broj činova: 2 prologa, 2 čina (2+4 prizora) 2 epiloga. Mjesto radnje: Vatikan, Stupnik (crkva, župni dvor, šuma), Pakao, Nebo. Vrijeme zbivanja: 18. stoljeće/sadašnjost. Da ne spominjem scenografiju u kojoj se spominje kiša koja pada iz zemlje, zvezdano nebo, nadnaravne sile i ostale neizvedive teatralije. Kad bi se sve to stavilo na papir i donjelo na uvid bilo kojem direktoru kazališta, taj bi od muke ili završio na hitnoj ili bi dao ostavku. Zato nitko i nije postavio taj tekst, jer je praktički NEMOGUĆE!

E sad dolazimo do metafizike. Zašto Denis Peričić ne preza ni pred čim dok piše, a mi dhtimo od

bilo koje pomisli na rizik i od straha ne vidimo rješenja za postavljanje čak i takvih tekstova? Jer košta milijune živaca, novaca, vremena?

Ove mlade studente postavljanje tog istog teksta nije koštalo ništa, dapače samo im je dalo mogućnost da se razviju kao glumci, lutkari i ljudi. Zašto? U toj šumi Peričićevog ludila oni su vidjeli inovativan, a opet veoma jednostavan izlaz: SEBE. To je predstava u kojoj su oni sve gore navedeno i još više, prikazali, odigrali i promislili svojim tijelom. Tri studenta, jedan prostor, jedna boca vode i list bijelog papira. Koliko to može koštati? Ništa! Koliki je bio rizik? Ogroman. Svi glumci znaju koliko je teško stajati na sceni i imati NIŠTA u rukama. Osloniti se samo na sebe, na svoj instrument (tijelo) i svoju fantaziju. Za glumca to je velik rizik, ali i velik izazov, za lutkara najsladji, jer je lutkarima to suština.

Denis Peričić: *Pekel na zemlji*, završni ispit iz animacije Filipa Eldana, Nikše Eldana i Nine Pavlekovića preddiplomskog studija Gluma i lutkarstvo, ljetni semestar 2012/2013., Umjetnička akademija Osijek, mentor: Ljudmila Fedorova i Tamara Kučinović, suradnica na kolegiju: Rta Trdin. Na fotografiji s lijeva na desno Nino Pavleković, Nikša Eldan i Filip Eldan.

Što je to lutkarsko mišljenje i čemu ono služi? To nije klasična lutkarska predstava, u njoj nema niti jedne lutke, ali je lutkarskija od mnogih drugih. Sve što je bilo napisano u didaskalijama, a vezano uz scenografiju oni su riječima predočili i dali mašti publike na volju. U lutkarskim terminima mogli bismo to definirati kao animaciju teksta. Ono što nisu mogli izanimirati riječima, izanimirali su svojim tijelima. Od stolova, stolica, preko ljestvi, paklenskih jami, stupova od leda, grmova. A svu tu silnu plejadu likova koje igraju, odigrali su rukama, nogama, trbusima, koljenima i prstima. Na tome se nisu zaustavili, pa su odlučili da je zvuk, svijetlo i prostor isto tako moguće izanimirati i tako još preciznije dočarati radnju, atmosferu i ideju predstave, podupirući time svaki događaj, svaki detalj koji je Peričić napisao.

Sve što su izabrali kao sredstvo komunikacije s publikom, bilo je podređeno ideji predstave, a nikako nije bilo birano odokativno. I cijela koncepcija NIČEGA opravdana je tako što oni na početku na sebe stavljaju ulogu putujuće družine koja je došla ispričati priču o Famiku i *hudeg liku ki se s pekla*

zdigel je da bi ljude požrl vse. Izbor sredstava za svaku scenu pomno je biran i mišljen tako da dime suštinu onog što je rukom napisao Peričić. Tako je scena u kojoj doktor Resinger i Biho

Trahe-fest *cenjeni zvezdoznanec*, dolaze tadašnjem Papi da mu obznane da se pojavila nekakva zla sila koja može magnetski privlačiti stvari, napravljena tako da je Papa živ glumac, a doktor i Biho su ruke koje mu se pojavljuju na ramenu. Samim time scena je dobila ironički ton do crkve, sukladno onome što je napisao Peričić. Scena u kojoj ciganica čita sudbinu s dlana i proriče budućnost Famiku koji će se kasnije boriti sa zlim silama, postavljena je tako da je puk na sajmu prikazan kao sjene prstiju na podu (mali ljudi), a ciganica je prikazana kao tri lampice (dva oka i usta), i samim time je postignut osjećaj veličine ciganice. Isti ti ljudi, isti taj puk prikazan kao prsti, ali na danjem svjetlu, prikazani su i u sceni u kojoj ih Famik pokušava smiriti i podsjetiti na snagu vjere. U tom trenu Famik je isto tako prikazan kao ruka, koja ih bodri, što nosi svoju simboliku. U usporedbi sa prošlom scenom gdje je famik živ glumac i samim time velik, ta scena dobiva još jednu dimenziju i simboliku: u strahu svaki čovjek postane malen. Veliku ulogu je odigrala i činjenica da Lucifera i Famika igraju dva brata blizanca (Filip i Nikša Eldan), što daje dublje značenje sceni u kojoj se Famik susreće sa Luciferom.

Lutkarsko mišljenje je pozicija u kojoj je sve moguće, pozicija u kojoj uvijek postoji izlaz iz situacije, pozicija u kojoj nema ničeg, a sve postoji, pozicija u kojoj fantazija radi bez premca. Animirati stoga znači pokretati, znači stvarati, znači birati, znači držati ritam, znači podrediti sebe materijalu, znači pronaći suštinu.

Iz takve pozicije ništa nije nemoguće i kazalište konačno ispunjava svoju svrhu. Lutkarstvo je sve, i sve je lutkarstvo. Na metafizičko pitanje zašto Peričić može, a mi ne, odgovorit ću stoga kontra pitanjem: „Bojimo li se sebe?“

Denis Peričić: *Pekel na zemlji*, završni ispit iz animacije Filipa Eldana, Nikše Eldana i Nine Pavlekovića preddiplomskog studija Gluma i lutkarstvo, ljetni semestar 2012/2013., Umjetnička akademija Osijek, mentor: Ljudmila Fedorova i Tamara Kučinović, suradnica na kolegiju: Rta Trdin. Na fotografiji Nino Pavleković.